

Ed Clarke

Léto s DRAKY

bambóok

Podarí se dětem uchránit dračí tajemství?

bamb**oo**k

Léto S DRÁKY

Ed Clarke

Kapitola 1

Hvííízd!

Mari Jonesová si dala do pusy dva prsty a pronikavě hvízdlá. Jedna kráva ze stáda se na ni zmateně ohlédlá.

„To nebylo na tebe, Ermintrudo,“ oslovila zaražené zvíře Marina maminka Rhiana. „Ačkoliv kdybys sebe i své přítelkyně přestěhovala na vedlejší pastvinu, byly bychom ti za to nesmírně vděčné.“

Mari se rozhlížela po okolí. Stvoření, které se snažila přivolat, bylo podstatně menší než Ermintruda.

„Kam se zase poděla?“ zeptala se Mari.

„Že by honila králíky?“ odpověděla s potměšilým úsměvem Rhiana. „Na tuhle práci se mnohem líp hodí border kolie, víš?“

„Vím. Ale ukaž mi kolii, která dovede *tohle*,“ prohlásila Mari a ukázala na nebe nad jejich hlavami.

Ze svitu jarního sluníčka se vynořilo drobné zvířátko velké asi jako netopýr. V paprscích se zablesklo karmínové tělíčko, ve spirále se sneslo ke stádu a střemhlav se vrhlo mezi nohy černobílých krav. Následovalo cosi jako organizovaný chaos. Krávy zvučně protestovaly, kopyta jim podkluzovala v blátě a boky postrkovaly jedna druhou. Po chvíli už se šinuly všechny jedním směrem. Kromě Ermintrudy, která teď hleděla na úplně opačnou stranu a ostatním nevěnovala sebemenší pozornost.

Zvláštní stvoření o velikosti netopýra se jí totiž usadilo přímo na nos.

„Dráčo...“, špitla Mari nervózně.

Dráča nebyla netopýr. Ani pták. Ani létající mlok. I když vypadala, jako by měla z každého trochu.

„Dráčo!“ křikla Mari znovu, naléhavěji.

„Neudělala by to, že ne?“ ujišťovala se Rhiana.

Dráča natáhla krk, otevřela tlamičku a vychrlila Ermintrudě nad hlavu proud plamenů, taktak že minul její uši.

Dráča byla totiž drak. Dračice, která se dvanáctileté Mari pohodlně vešla do dlaně.

„DRÁČO!“ vykřikly teď už Mari i Rhiana naráz.

Ermintrudy se zmocnila panika. Kráva divoce potřásala hlavou, aby se zbavila toho démona plivajícího oheň, co se jí usadil na nose.

Mari si znovu dala prsty do pusy a pronikavě hvízdla.

Hvíííízd!

Dráča konečně poslechla. Líně se vznesla do vzduchu k úlevě ubohé Ermintrudy, která vděčně odklopýtala směrem ke svým družkám. Dračice se jakoby nic dotřepotala k Marině natažené dlani.

„Zlobivý gwiber!“ pokárala Mari tvorečka jeho řádným velšským jménem, aby zdůraznila svou ne-libost.

Dráča se jí ale jen pohodlně uvelebila v dlani, natáhla ocas a ovinula ho Mari kolem malíčku. Rhiana obrátila oči v sloup. Ta malá dračice věděla úplně

přesně, jak na to, aby jí Mari odpustila všechno na světě.

„Tak dobře, Dráčo, ale bylo to naposled, jasné?“ tála Mari.

„Border kolie,“ utrousila Rhiana. „Jen připomínám.“

„Neposlouchej ji, Dráčo,“ řekla Mari. „Mamka na tebe taky nedá dopustit.“

A tím si byla opravdu jistá. Na to toho spolu už moc prožily.

Za ten rok, co se Dráča zabydlela u nich na farmě, se stala něčím víc než domácím mazlíčkem, něčím víc než kamarádkou: patřila teď do jejich rodiny. A s výjimkou několika drobných problémů s chováním byla na farmě taky docela užitečná.

„Běžec,“ pronesla náhle Rhiana.

Mari se ohlédla ke stezce, která vedla za polem. Za ní už čněly útesy pobřeží a tam, od majáku v dálce, se unaveně vlekl úplně zabahněný muž středního věku v příliš přiléhavém reflexním dresu, který měl zřejmě znehybnit jeho poskakující břich.

Mari instinktivně schovala Dráču do kapsy své mikiny s kapucí. Byla zvyklá dračici skrývat před zvědavými zraky. O její existenci vědělo pouze šest lidí. Čtyři z nich přísahali mlčenlivost – Mari, její mamka, Marin nejlepší kamarád Dylan a jeho táta veterinář Gareth (se kterým Rhiana chodila). Těm zbylým dvěma nikdo nevěřil: Fioně – holce ze třídy – proto, že lidi od ní byli zvyklí slýchat směšné věci, a doktoru „Griffu“ Griffithsovi – tomu paleontologovi z televize – proto, že si všichni mysleli, že se nadobro zbláznil. A on velmi usilovně pracoval na tom, aby je přesvědčil, že mají pravdu.

Doktor Griff totiž každého, kdo ho ještě poslouchal, přesvědčoval o tom, že v jeskyni na pobřeží Heritage Coast v údolí Glamorgan našel kolonii skutečných, živých miniaturních draků. Což může potvrdit jistá jedenáctiletá Mari Jonesová, protože jeden z plazů se stal jejím domácím mazlíčkem. Když se ho novináři zeptali, jaké má pro své senzační tvrzení důkazy, musel Griff přiznat, že když draky viděl naposledy, odlétali všichni společně kamsi k zapadajícímu slunci, ale Mari a její rodina

rozhodně vědí víc, než říkají. A čím víc se mu tisk vysmíval, tím víc vědec trval na tom, že to prokáže; jednou dokonce zaparkoval svou obytnou dodávku na poli v blízkosti farmy Dimland Cross v naději, že Dráču zachytí svým fotoaparátem s majestátním teleobjektivem. Nakonec bylo nutné zavolat policii a Griff dostal soudní zákaz přibližovat se k farmě – i k Mari – blíže než na sto metrů. Přišel nejen o práci v televizi, ale i o veškerou úctu. Nakonec, po měsíci mrzutého bloumání po Llanweryddu, ho jeho přítelkyně Nita přesvědčila, aby se spolu přestěhovali kamsi do pohoří Brecon Beacons, a to bylo naposledy, co o něm někdo slyšel.

Rhiana za přemístěnými kravičkami zavřela vrátka. „Myslím, že si zasloužíme výlet na pláž. Co bys tomu řekla?“

Mari se po tváři rozlil úsměv. Tuhle větu její mamka nikdy nemusela opakovat dvakrát.

Rhianin otlučený Land Rover se houpal a poskakoval na hrbolatém poli. Když konečně najely na cestu, která vedla dolů k majáku, Mari si všimla, že její maminka je celá zelená.

„Jsi v pohodě, mami?“

„Jen je mi trošku nevolno. Musela jsem ráno sníst něco, co se nepohodlo s mým žaludkem,“ odpověděla Rhiana.

Už byly skoro u útesů, když na posledním poli po pravé straně minuly starý terénní pickup, k němuž byl připojený rezivějící buclatý obytný přívěs. Vlála nad ním bílá vlaječka s červeným drakem. Vypadala

trošku jako vlajka Walesu, až na to, že ten drak měl dvě nohy a ne čtyři. Před dveřmi přívěsu stála rozložitá žena v maskáčových šortkách a růžových holínkách. Držela vodítko, které ze všech sil napínal podsaditý buldok.

„Uklidni se, Gwen,“ řekla dáma psovi.

Byla to Petra Lunková – oficiálně nejvýstřednější osoba v celém Llanweryddu... aspoň dokud se neobjevil Griff. Petra patřila k těm lidem, co věří věcem, kterým většina lidí nevěří. Jako třeba že lidi ve skutečnosti nikdy nebyli ve vesmíru a všechny fotky z přistání na Měsíci naaranžovala NASA v hollywoodském studiu. Věřila také, že lochnesská příšera je členkou celé rodiny dinosaurů, kteří tajně žijí na dně jezera, nebo že členové britské královské rodiny jsou potomci mimozemšťanů aristokratického původu. Ovšem Griffovu tvrzení, že se v Llanweryddu nacházejí draci, Petra nevěřila. Ta představa byla moc šílená dokonce i na ni.

Petra jim zamávala. „Ahoooj, dámy!“

„Ahoj, Petro!“ křikla Mari vesele z okýnka, když Rhiana ze zdvořilosti přibrzdila.

„Neviděly jste tu náhodou *draky*?“ chechtala se Petra.

„Haha! Ne!“ odpověděla Mari tak nenuceně, jak dovedla, a bezděky strčila ruku do kapsy, kde se schovávala Dráča.

„Vaše tajemství je u mě v bezpečí, dámy,“ mrkla Petra a poklepala si ukazováčkem na nos. „No vážně, jak si ten blázen Griffiths dovoluje tvrdit, že lžete – a ještě o něčem tak směšném! Každý ví, že draci už před stovkami let vyhynuli.“

„Haha! Jo!“ Mari cítila, jak jí Dráča zavrtává čumáček do dlaně a snaží se z kapsy dostat ven.

Petra se rozhlédla na obě strany a spiklenecky zašeptala: „V dnešní době se lidem z televize vůbec nedá věřit. Kdyby se vrátil a zase vás obtěžoval, pustím na něj Gwen.“

Gwen souhlasně zaštekala. Mari cítila, jak sebou Dráča trhla.

„Jenom se usmívej a přikyvuj,“ zašeptala dcerce Rhiana.

„Haha!“ přikývla Mari. „Děkujeme, Petro! Už musíme! Tak zas někdy!“

Rhiana dupla na plyn. Mari si oddechla úlevou a vyndala ruku z kapsy. Dráča vystrčila čumák.

„Nemyslíš, že je to trochu riskantní, mami?“ zeptala se Mari. „Brát s sebou Dráču takhle na pláž?“

„Snad ti Petra nedělá starosti? Ta se tolik soustředí na to, jaké zase vláda vymyslela kamufláže, že nevidí, co má přímo pod nosem. Kromě toho se blíží léto. Za pár týdnů už bude na pláži moc rušno. Musíme si to užít, dokud můžeme.“

Mari se usmála na drobné stvoření na svém klíně. „No, tak jen zkus nezapomínat, že jsi naše tajemství, Dráčo.“ Pohládila dračici po hlavičce a ta ji na oplátku štouchla čumáčkem do prstu.

Pak Land Rover konečně zastavil vedle opuštěné kavárny u majáku. Jelikož ještě nezačala letní sezóna, byla okna podniku zatím zabeďněná, ale to nevadilo, protože Mari s Rhianou sem nepřijely na čaj. Natáhly se za sedadla pro dva stejné plátěné batohy. V nich se ukrývaly dvě stejné sady kladívek, sekáčků, štětečků, ochranných přileb a brýlí. Kompletní výbava na lov fosilií. Mari svou sadu milovala, protože si nikdy nepřála nic jiného než stát se paleontoložkou.

A Rhiana zase byla ráda, že konečně objevila něco, co mohla dělat společně se svou dcerou. Uplynulo mnoho let, kdy Mari se svou maminkou čas trávit nechtěla – a tak teď pro ni byl každý takový den jako svátek.

Vydaly se dolů k pláži a rozhlížely se přitom po prvních turistech nebo místních lidech, co sem chodili venčit psy.

„Vzduch je čistý!“ konstatovala Rhiana.

Mari mamku poplácala po zádech, pro jistotu se ještě sama rozhlédla na obě strany a teprve potom sáhla do kapsy.

„Tak, Dráčo,“ pronesla, „je čas si protáhnout křídla.“

Z mikiny se opět vynořil dračí čumáček. Nadechl se čerstvého mořského vzduchu a rychle za ním následovalo celé tělíčko. Vteřinu nato se malá dračice odrazila a odletěla do dálky. Dráča milovala pláž skoro stejně jako Mari. Vrstvy oblých, zvlněných skal nabízely dokonalý terén k radostné letecké akrobacii a tmavé jeskyně vyhloubené do útesů zase perfektní skrýše, kdyby se snad někdo nečekaně –

„Hej, Mari!“

Byl to Tom, Marin a Dylanův kamarád ze školy – i když výraz „kamarád“ byl asi poněkud přehnaný. Když všichni vyšli z prvního stupně základní školy v Llanweryddu, Tomův nejlepší a možná jediný dosavadní kamarád Andy přešel na druhý stupeň do jiné školy. Tom se pak na Mari tak trochu upnul. Z ní a Dylana se staly místní celebrity, poté co oba bez úhony vyvázli z jeskyně, kde je uvěznil zřícený kus útesu (byla to mimochodem právě ta jeskyně, kde Mari objevila draky). A stát se jejich kamarádem vylepšilo Tomovo společenské postavení z „nikdo si ho nikdy nevšimne“ na „tu a tam ho někdo pozná“. Což mu naprosto stačilo.

„Co tu děláš, Tome?“ zeptala se Mari a její oči bezděky zabloudily směrem, kam odletěla Dráča. Tom si naštěstí nevšiml, že o kus dál u vody právě malá dračice závodí ve slalomu mezi gigantickými balvany.

„Procházím výcvikem. Na plavčíka,“ odpověděl.

„Nejsi na to trochu mladý, Tome?“ zajímala se Rhiana, když si všimla Mariny nervozity.

„Ne, paní Jonesová,“ odvětil. „Ucházím se o přijetí do pomocného sboru. Budu moct zachraňovat všechny osoby do pěti let.“

„To zní skvěle, Tome,“ řekla Mari, zatímco jedním okem sledovala přes jeho rameno Dráču, „ale my už budeme muset jít.“

„Vždyť jste teprve přišly,“ namítl Tom. „Koukni, vzal jsem si dalekohled. A vysílačky. Kdyby někdo potřeboval zachránit.“

Začal se přehrabovat v batohu, aby jim ty věci ukázal, jenže neudržel v ruce všechno naráz, a tak jedna z vysílaček upadla do kamení a do všech stran se rozkutálely baterie.

„Budeme mít oči na stopkách,“ ujistila ho Mari. „Pro všechna batolata v nesnázích.“

Předstírala, že si jednou rukou cloní oči před sluníčkem a mžourá do dáli, jako by se kochala západem slunce, i když ve skutečnosti samozřejmě pátrala po Dráče. Po chvíli si všimla, že v jedné tmavé jeskyni za Tomem se náhle rozsvítilo, jako by ji krátce osvětil drobný plamínek. Oddechla si úlevou. Tak tam se její nezbedná dračice schovala!

„Rád jsem tě viděl, Mari,“ řekl Tom.

„M-hm,“ odpověděla, protože ho moc neposlouchala. Potřebovala se dostat do jeskyně, než na sebe Dráča přitáhne další nežádoucí pozornost.

„A vás taky, paní Jonesová,“ dodal rychle Tom.

„Hodně štěstí při výcviku, Tome,“ řekla Rhiana.
„Jsem si jistá, že budeš skvělý.“

Tom se celý rozzářil a přiložil si dalekohled k očím opačnou stranou.

„Ha!“ zasmál se nervózně, když ho obracel správným směrem. „Malé věci jsou hůř vidět, že ano?“

Mari se malinko usmála. *A někdy je to tak dobře,* pomyslela si.

„A pak řekl: „Malé věci jsou hůř vidět!““

Mari vybuchla smíchy. Zrovna vyprávěla o poslední příhodě na pláži svému kamarádu Dylanovi a jeho otci Garethovi, kteří k nim přišli na večeři. Dylan, který pomáhal prostřít stůl v kuchyni, jen obrátil oči v sloup.

„Ještě že je jeho mozek menší než Dráča,“ poznamenal.

„Ale no tak,“ mírnila ho Mari, „Tom je milý – a neškodný.“

Dráča jí seděla na rameni, jak to doma obvykle dělala. „Spíš je štěstí, že Dráča není větší – vid', Dráčo?“

„Dojdeš pro nějaké svíčky, Mari?“ požádala ji od sporáku Rhiana.

„K čemu svíčky? Jsou to jen Dylan a Gareth, mami. Jako každou neděli.“

„Myslím, že by to vůči našim hostům bylo milé,“ odvětila Rhiana.

Mari na Dylana a Garetha povytáhla obočí, aby jim připomněla, jak poctěni by se takovým zacházením měli cítit. Zanořila se do útrob rozložitého kredence a vytáhla dvě svíčky. Moc se k sobě nehodily – jedna byla tlustá a červená, druhá tenká a bílá –, ale Mari usoudila, že postačí. V zásuvce našla krabičku sirek, jednu vytáhla a snažila se ji zapálit – marně.

Dráča si všimla jejího zápolení, snesla se jí z ramene a přistála na tlusté červené svíčce. Než Mari stihla něco namítnout, vychrlila plamennou trysku, která nejenže svíčku zapálila, ale také roztavila celou její horní polovinu a jen těsně minula ubrus. Dylan se musel svižně příkrčit, aby mu plamen nesežehl bohatou kštici drobných kudrlinek.

„Dráčo!“ vykřikla Rhiana. „Co jsme si říkaly o chrlení ohně v domě?“